

Ze wist goed genoeg dat hij iets anders wilde horen. Henry bleef stil onder zijn deken liggen. Hoe donker het ook was, hoe luid de stormgod buiten zijn aanwezigheid bleef verkondigen, beiden konden hun vader horen glimlachen.

“Luister goed ...” Zijn uitspraak o zo kalm en rustig. Donder en bliksem elke ademhaling luider.

“Nee ... Geen regen ... Geen storm ... Stemmen. Staal. Het geluid van duizenden stemmen die over de heuvels stormen. Het geluid van een dans tussen staal en leven. Krijgers op hun oorlogssrossen, brullend over de rode vlaktes ...”

Lara sloot haar ogen van het moment haar vader begon met spreken. Enkel zijn warme en diepe stem heerste samen met de stormgod in haar hoofd. Het klonk alsof het een heldenverhaal zou worden ... maar ook niet. Een verhaal over moed en allianties ... maar ook niet.

Met elk woord dat haar ridder in glanzend harnas vertelde, met elke uitspraak en verbeelding over deze dans tussen staal en leven, dit spel tussen keizers, veranderden de stormgeluiden langzaam in iets anders. Elke regendruppel werd een stem. Elke donderslag een kreet ... een oorlogskreet. De ontelbare regendruppels die hard tegen haar raam neerkwamen klonken meer en meer als duizenden zwaarden die tegen elkaar aankwamen. Ze hoorde de paarden die elkaar ramden, de ridders die erop zaten in hun harnassen.

Maar dit waren geen glanzende uniformen, dit waren geen gevechten waar trompetten de overwinning meedeelden. De harnassen van deze mensen zouden geverfd worden met rood. Vuur heerste in hun ogen. Want in dit verhaal zijn er geen helden, geen bombastisch tromgeroffel en geen poëtische vertellingen over een gebeurtenis waar niemand getuige van was.

In dit verhaal is er de ridder, de blinde dienaar.

De ratten, heersers van het donker.

De koning, verbannen.

En de keizer, overheerser van hen allemaal.

Het is het jaar 12.366.

Het mensenrijk leeft en sterft onder de heerschappij van de clans.

*Volkeren komen op en vallen in de schaduw van het Imperium
genaamd de Terra Clan.*

Vrede en rust bestaan niet.

Macht is alles.

HYBRIS

I

DE GEZWOREN RIDDER

Alleen in een open vlakte stond de gezworen ridder te wachten, op een ver uitgestrekt veld van donkere tinten groen en bruin. De Fluisterende Velden stonden bekend voor de vele verhalen van alle mensen die er ooit hun einde tegemoet kwamen.

In oorlogstijden heersten echter de geesten van alle krijgers en soldaten die voor het goede en slechte hun eind hadden bereikt. Een harde en koude wind sneed doorheen de huid van de levenden. Iets waar Errick Grayson weinig aandacht aan gaf.

Zijn handen waren beschermd door de dikke zwarte handschoenen die hij aan had. Zijn hoofd verstopt onder een zwarte oorlogshelm, een intimiderend stalen ding dat nauw aansloot bij zijn hoofd, waar alsnog niemand had kunnen raden welk gezicht zich hieronder verscholen hield. Zijn lichaam bedekt in zwart harnas, drie scherpe rode lijnen langs beide schouders die helemaal tot zijn handschoenen strekten.

In de nacht heersen de monsters van het onbekende. In de nacht probeert de onderwereld zijn kans te slaan. Maar de ridders in zwart en rood brengen het licht met zich mee. Het licht van het vuur van Terra. Terra is ons thuis. Terra is onze aarde. Terra is onze clan. En niemand die de kracht van ons vuur temmen kan.

En dat vuur zouden alle krijgers van Terra met zich meenemen. Een grote rode vlam stond in het midden van Erricks borstkas weergegeven, het symbool van zijn clan.

Hij kon net zien hoe een zwerm vogels spoedig hun bomenparadijs in de verte verlieten en allen massaal de lucht in vlogen.

Daar komt de storm.

Met die gedachte verscheen hij ook ... Adryan Ramsey kwam met volle snelheid uit het bos gereden op zijn bruin ros. Hij was hetzelfde gekleed als zijn broeder Errick. Het bruine paard waar de man op zat was gekleed in ijzeren platen. Je zou denken dat het dier ter plekke kon instorten, maar dit waren oorlogsbeesten van Terra, speciaal gebroed en getraind voor de kunst en dans van oorlog. Het waren medesoldaten.

De wind werd steviger naarmate Adryan dichterbij kwam gereden. Het leek alsof een onzichtbare kracht hem op de hielen zat. Meer en meer vogels schoten als pijlen de lucht in, allemaal vlogen ze over de gezworen ridder heen.

Velen zouden wensen dat ze met hen mee konden vliegen naar het paradijs, maar niet Errick. Zijn plicht was hier. Zijn leven was hier.

“Op jouw paard! Nu!” Zijn stem was veel hoger dan normaal. Wanneer Adryan nog maar iets hoger zou praten wist iedereen dat er iets aan de hand was ..., iets dreigend.